

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi november hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.698/2013/27. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 (kettő) év 10 (tíz) hónapra enyhíti;
- .- a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra;
- a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést kiszabó ítélet száma helyesen: Kaposvári Járásbíróság 10.B.496/2012/33.;
- a 6 darab DNS mintavevő pálcán rögzített vérgyanús szennyeződés megsemmisítésének elrendelését mellőzi, és elrendeli azok iratok mellékletekénti kezelését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2014. évi május hó 29. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék B.698/2013/27. számú, 2014. május 29. napján kelt ítéletével vádlottat testi sértés büntette miatt 3 év 8 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte

végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A Kaposvári Járásbíróság 10.B.496/2010/33. számú ítéletével kiszabott 1 év 8 hónap börtönbüntetés végrehajtását elrendelte, az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen vádlott enyhítés, védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a tényállás kisebb mértékű kiegészítése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének akként történő megváltoztatását indítványozta, hogy a másodfokú bíróság mellőzze a 6 darab DNS mintavevő pálcán rögzített vérgyanús szennyeződéssel kapcsolatban a megsemmisítésükre vonatkozó rendelkezést, és azokat az iratok mellékleteként rendelje kezelni, valamint a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezést pontosítsa.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a bejelentett jogorvoslati kérelmének megfelelő tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a vádlottnak és védőjének a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését megalapozottnak találta, míg a védő által felmentés végett bejelentett fellebbezést nem.

A vádlott és védője által bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan, és teljes, azonban annak kismértékű kiegészítése szükséges a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészíti ki:

A sértettnél hasúri szervsérülés nem történt. Súlyosabb sérülés - amelynek okozására az elkövetés eszköze egyébként alkalmas - csak nagyobb szűrőerő esetén keletkezhetett volna (*szakértő1 igazságügyi szakértő szakvéleménye, nyomozati iratok 249-251. oldala*).

A vádlott neve véralkohol-koncentrációja a cselekmény elkövetésekor 1,86 g/l ezrelék volt, amely közepes fokú alkoholos befolyásoltság állapotának felelt meg (*nyomozati iratok 263-264. oldalán található szakvélemény tartalma*).

A tényállás a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítésekkel megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak kellő indokát adta, az ügyben lehetséges bizonyítékokat maradéktalanul értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A törvényszék által megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás részben a vádlott vallomásán, részben tanúvallomásokon, illetve szakértői véleményeken alapul.

A vádlott bűnössége kapcsán az eljárás különböző szakaszaiban eltérően nyilatkozott, azt azonban soha nem vitatta, hogy ő szúrta le **sértettet**. Kezdetben azt is tagadta, hogy ő szúrta meg a sértettet, majd a bizonyítási eljárás előrehaladtával jogos védelmi helyzetre hivatkozott.

A törvényszék a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen járt el, amikor a vádlott által tett, egymásnak több ízben is ellentmondó vallomások közül azt fogadta el a tényállás megállapításakor, amelyeket az egyéb bizonyítékok is alátámasztottak.

Lévén, hogy az eljárás során nem volt vitatott, hogy a sértettet ért szúrás a vádlottól származott, ekként az volt az eldöntendő kérdés, hogy a vádlott javára jogos védelmi helyzet fennállt-e.

A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, amely szerint a vádlott a sértettel szemben a szúrás megtörténtekor nem volt jogos védelmi helyzetben.

A védőnek e körben tett érvelésére reagálva kiemeli a fellebbviteli bíróság, hogy a veszekedést nem vitásan a **sértett** kezdeményezte, aki először bántalmazta a vádlottat, majd kölcsönös dulakodás alakult ki a vádlott és a sértett között. Ezen konfliktust követően a vádlott a konyhában magához vette a kést, majd azzal visszatért a szobába. Ekkor a sértett részéről semmiféle támadó magatartás nem történt, azonban a vádlott a békülni szándékozó sértett felé támadólag fellépett, majd megszúrta őt.

Az elsőfokú bíróság tehát megalapozottan foglalt állást a jogos védelmi helyzet fennállásának hiánya vonatkozásában.

Mindezek alapján a törvényszék a fellebbviteli bíróság szerint is helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

Következésképpen a felmentést célzó fellebbezés nem vezetett eredményre.

A Btk.2.§-ában megfogalmazott jogelvre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a Btk. időbeli hatálya vonatkozásában azt, hogy a cselekményt az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény rendelkezései alapján kell elbírálni, mivel az tartalmaz kedvezőbb elbírálási lehetőséget a vádlott számára.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel, azokat mindössze annyiban szükséges helyesbíteni, hogy a vádlott terhére súlyosító körülményként azt kell értékelni, hogy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő.

A többnyire helyesen feltárt bűnösségi körülmények alapján a törvényszék eltúlzottan súlyos büntetést szabott ki, ugyanis nem értékelte kellő mértékben a vádlott javára a sértetti közrehatást, azaz annak tényét, hogy a sértett volt az, aki a veszekedést kezdeményezte.

Kétségtelen tény, hogy a vádlott speciális bűnismétlő, aki a terhére rótt bűncselekményt felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el, azonban ez sem indokolja a 3 év 8 hónap tartamú szabadságvesztés kiszabását, ezért a másodfokú bíróság a vádlott büntetését 2 év 10 hónapra enyhítette.

Észlelte a fellebbviteli bíróság, hogy a törvényszék pontatlanul rögzítette a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, ezért azt a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontjában írtaknak megfelelően akként helyesbítette, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Tévesen jelölte meg az elsőfokú bíróság a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést kiszabó ítélet számát is, ezért azt a másodfokú bíróság 10.B.496/2012/33. számra pontosította.

A törvényszék a 6 darab DNS mintavevő pálcán rögzített vérgyanús szennyeződéssel kapcsolatban tévesen rendelkezett azok megsemmisítéséről. A Be.151.§-ának 2013. július 1. napjától hatályos szövegéhez fűzött indokolás szerint - melyet a BH2008/296. számú eseti döntés is alátámaszt - azok a tárgyak, amelyeket a büntetőeljárás során a nyomok megőrzése, láthatóvá tétele, szakértői vizsgálat alá vonhatósága, ezáltal a bizonyítékként felhasználhatóság érdekében készítenek, a büntetőügy iratainak részét (mellékletét) képezi, ekként az érdemi döntést követően elkobzásukra vagy megsemmisítésük elrendelésére nem kerülhet sor.

Ezért a másodfokú bíróság - egyetértve a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakkal - a 6 darab DNS mintavevő pálcán rögzített vérgyanús szennyeződés megsemmisítésének elrendelését mellőzte, és elrendelte azok iratok mellékletekénti kezelését.

A fentiek szerint a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetőjogi jogkövetkezményre, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, a felfüggesztett szabadságvesztést kiszabó ítélet számára és a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés tartamába történő beszámítása a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik.

P é c s, 2014. november 4.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.698/2013/27. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.57/2014/7. számú ítéletében írt változtatásokkal 2014. évi november hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke